U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **T. B.**, zastoupeného Mgr. Alenou Holubkovou, advokátkou se sídlem Revoluční 762/13, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2017, č. j. OAM-155/LE-LE05-LE26-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 2. 2018, č. j. 60 Az 81/2017 - 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 11. 2017 neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Soud považoval za nepochybné, že důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha o legalizaci pobytu, nikoliv obava z pronásledování. Pro tento závěr svědčí skutečnost, že žalobce podal žádost až poté, kdy byl zajištěn za účelem správního vyhoštění, přičemž na území ČR žije již od roku 2009. Žalobcovo přání žít s přítelkyní v ČR nespadá pod důvody, pro které by bylo možné udělit mezinárodní ochranu. Udělení mezinárodní ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu je vyhrazeno pro výjimečné případy, v nichž by již samotné vycestování představovalo nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života. V průběhu správního řízení nevyšly najevo takové skutečnosti, které by nasvědčovaly výjimečnosti žalobcovy situace nebo které by bylo třeba hodnotit jako případ hodný zvláštního zřetele.

[3] Podle krajského soudu žalovaný dostatečně zhodnotil aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině a shromáždil dostatečné poklady pro svůj závěr o nenaplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný se dostatečně zabýval také tvrzením žalobce o ohrožení ze strany mafie. K námitkám porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, soud doplnil, že byly vzneseny pouze v obecné rovině a žalobce neupřesnil, v čem měla napadená pochybení spočívat.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel namítl, že krajský soud nedostatečně přezkoumal činnost žalovaného, který nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Rozsudek krajského soudu je nezákonný a nedostatečně odůvodněný. Stěžovatel byl přesvědčen, že kasační stížnost je přijatelná, neboť krajský soud nevyhodnotil situaci v souladu se zákonem, pochybil při výkladu práva a zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[6] Podle stěžovatele žalovaný porušil § 2 odst. 3 a 4, § 3 a 50 odst. 3 správního řádu a nedostatečně provedl dokazování, v důsledku čehož nebylo možné spravedlivě rozhodnout. Stěžovatel uvedl jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu obavu o svůj život, která je spojena se skutečností, že orgány veřejné moci nejsou schopny nebo ochotny odpovídající způsobem zajistit ochranu svých občanů před nezákonným pronásledováním, vyhrožováním a vydíráním. Žalovaný poměřoval obavy žalobce pouze s formálními informacemi, které podle stěžovatele neodrážejí skutečné dění na Ukrajině.

[7] Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné v části týkající se závěru o neexistenci nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele. Článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) je vykládán Evropským soudem pro lidská práva extenzivně, s důrazem na fungující rodinné vztahy. Vztahem zakládajícím rodinný život může být také soužití nesezdaných osob, pokud mezi nimi prokazatelně funguje rodinný vztah. Stěžovatel byl přesvědčen, že by jeho vycestováním bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho práva podle čl. 8 Úmluvy. Žalovaný podrobně nezkoumal, zda je v možnostech stěžovatele a jeho družky realizovat jejich rodinný život na Ukrajině, např. s ohledem na nedostatek finančních prostředků, absenci sociálních vazeb či celkovou bezpečnostní situaci. Žalovaný sice některé z těchto skutečností zmínil, ale není zřejmé, zda je při svém rozhodování zohlednil. Krajský soud toto opomenutí žalovaného neodstranil.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na správní spis a napadené rozhodnutí. K námitkám vztahujícím se k posouzení zásahu do rodinného života doplnil, že stěžovatelova družka je ukrajinské národnosti a z tvrzení samotného stěžovatele vyplynulo, že na Ukrajinu běžně cestuje. Žalovaný byl proto přesvědčen, že stěžovatel a jeho družka mohou realizovat svůj rodinný život na Ukrajině. K bezpečnostní situaci na Ukrajině žalovaný poznamenal, že posledním bydlištěm stěžovatele je oblast Mukačevo, která se nachází v Zakarpatské oblasti a není zasažena střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a proruskými separatisty.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost je přípustná. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je ovšem také její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti a výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, na jehož odůvodnění pro stručnost odkazuje.

[10] S ohledem na obsah spisu a z něj vyplývající skutková zjištění Nejvyšší správní soud neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele, ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Soud neshledal ani tvrzenou nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. K podmínkám, které je třeba kumulativně splnit pro udělení mezinárodní ochrany, se soud již podrobně vyjádřil např. v rozsudcích ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, či ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62. Z tvrzení stěžovatele a obsahu spisu soud považuje za nepochybné, že stěžovatel tyto podmínky nesplňuje.

[11] Nejvyšší správní soud se již vyjádřil také k výjimečným okolnostem, za nichž by bylo možné shledat, že již pouhé vycestování cizince z území by mohlo porušit jeho právo na ochranu rodinného života, a porušit tak § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a čl. 8 Úmluvy (viz např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, či ze dne 8. 6. 2011, č. j. 2 Azs 8/2011 - 55). Článek 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jeho státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a umožnit jim přenést si jejich rodinný život na území daného státu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (viz např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 9 Azs 7/2011 - 67). Tyto výjimečné okolnosti nebyly v případě stěžovatele dány.

[12] K námitce, že by realizaci rodinného života na Ukrajině mohla bránit tamější bezpečnostní situace, soud doplňuje, že v nedávné době opakovaně shledal, že v západní části Ukrajiny neexistuje skutečné nebezpečí vážné újmy v důsledku ozbrojeného konfliktu (viz např. usnesení ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017 - 27, ze dne 25. 9. 2017, č. j. 5 Azs 134/2017 - 24, nebo ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 226/2017 - 31).

[13] Soud již v minulosti stanovil požadavky, které musí splňovat informace o zemi původu, aby mohly být použity jako důkaz v řízení o mezinárodní ochraně (viz např. rozsudky ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71, či ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81). Stěžovatelova námitka se omezovala na prosté a obecné tvrzení, že informace podle jeho názoru neodrážejí skutečnou situaci, aniž by upřesnil, v čem konkrétně měla spočívat nesprávnost nebo nedostatečnost shromážděných informací, nebo které požadavky stanovené citovanou judikaturou nebyly dodrženy.

[14] K námitkám porušení správního řádu soud ve shodě s krajským soudem dodává, že stěžovatel na podporu své námitky neuvedl v žalobě ani kasační stížnosti žádná konkrétní skutková tvrzení ani právní argumentaci. Ve vztahu k této námitce proto

postačí odkázat na závěry vyslovené rozšířeným senátem v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, podle něhož žalobní bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, v níž je formulován.

[15] Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje na námitky stěžovatele dostatečnou odpověď.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[16] Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, proto ji odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. května 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu